

Kalász Márton

GYERMEK

Hiány, hiány, lassúbb mozgássá kelti a hír,
járnak a víz, egyben ráfogó partján, hosszán e nép,
meglégzett orgánum sűrűbb sóhajain, bosszú tudata, honnan épp,
mondanánk, a teremtés híven szolgálja mindezt, le-föl, néha, ha nem
oly tündöklően is, fölmutatva az ujjacskával, valahol a fény rózsássá
tárul, megható gyermeki hangunk a túlsó, teraszhangon minden
gyarapodó
velük, tűfont, hozná a fűből vissza, már föl is varrva a gomb, fiú,
ott ültem, öltözésünk, haza majd talán később, vendég olykor, hazatart
s még idelát, ahogy tegnap a vízszállító, őt a kedvesség visszasegíti
a lovak mögé s indul tovább, érvényes szóval még a nyugtalanabb
folytatványok kiálltak kémszemlére üde chetnékű s még néha más fölé,
amit mi szeretet pótlók s tűrő nyarak, hiszen kint minden jó fogadás,
a gyermek kívánt gyöngédség helyszíne áhított felnőtt engedelme is,
ez végtére, ha példa, vállalva hiteles környezetet, hitünk a gyermek,
kíséretünk, kísérőnk ő lehet.

Új Forrás, 2024/7.

Kalász Márton (Somberek, 1934 – Budapest, 2021) verset és prózát írt, műfordítással foglalkozott. József Attila- és Kossuth-díjas volt, a Nemzet Művésze címet viselte.